

1) 'Ο κατάλληλος εἰς βυρσοδεψίαν, γνᾶφῆν, γνᾶμ-
μα ἐνθ' ἄν.: Οὐσίαις γραφικῆς Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. 2) 'Ο ἀ-
νήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς γναφέα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

γναφίσκος ὁ, Σύμ. ἀγναφίσκος Κάλυμν. Λέρ. ἀγνα-
φίσκος Λέρ. ἀγναφίσκος Ἀστυπ. Νίσυρ. Σύμ. ἀγναφίσκος
Ἀστυπ. Ρόδ. Χάλκ. Οὐδ. ἀγναφίσκι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γνᾶφῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίσκος. Βλ. Φ. Κουκουλ., Ἀθηνᾶ 41 (1929), 184, 189.

'Ο ἰχθύς Θύννος ὁ μακρόπτερος (Thunnus alalunga) τῆς
οἰκογ. τῶν Θυννιδῶν (Thunnidae) ἐνθ' ἄν.: 'Ο ἀγναφίσκος
πιάνεται μὲ δίχτυ ἀφροῦ, μὲ ἀπλάδια (= ἀφρόδιχτα) Κά-
λυμν. Συνών. ἀθιάς.

γναφοπέτσι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γνᾶφῆ καὶ πετσί.

Τὸ κατεργασμένον δέρμα. Ἀντίθ. ἀγναφοπέ-
τσι, τομάρι.

γνάφτης ὁ, ἀμάρτ. νάφτης Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνᾶφω.

Λάκκος ὅπου γίνεται ἡ πρώτη κατεργασία τῶν δερμάτων:
'Σ τοὺς νάφτες γνάφουν οἱ γναφιάδες.

γναφτός ἐπίθ. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Κάρπ. Κάσ. Χίος
(Ἐγρηγόρ. Καρδάμ. Πισπιλ. Φυτ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνᾶφω. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. γναπτός
καὶ εἰς Διήγ. παιδιόφρ., στ. 640 (ἐκδ. Wagner, σ. 163).

Συνήθ. κατ' οὐδέτ. γένος, τὸ ὑποστάν τὴν βυρσοδέψην,
τὸ κατεργασμένον δέρμα, ἰδιαιτέρως τὸ προοριζόμενον διὰ
καττύματα ἐνθ' ἄν.: Νὰ πᾶ νὰ πάρῃς λίγο γναφτό Χίος. Τὰ
γεμενιά εἴ' μὲ γναφτές προβιές Χίος (Φυτ.) Συνών. ἀρ-
γαστός, ἀντίθ. ἀγναφός.

γνάφω Ἀμοργ. Κάρπ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κύθηρ. Κύπρ.
(Πεδουλ. κ.ά.) Μύκ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σίφν. Φοῦρν. Χάλκ.
Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Λεξ. Γερμ. Βάιγ. Βλαστ. 336. Δη-
μητρ. γνάφ-φω Κάσ. γνάφου Σάμ. (Ἀρβανίτ. Πύργ. Σπα-
θαρ. Τηγάν.) γνέφω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ψαχν.) Κρήτ. Κύπρ.
σγνάφω Κύπρ. νάφω Κρήτ. Κύπρ. νάφκω Κύπρ. Μέσ. γνά-
φομαι Χίος. Ἀόρ. ἐγνάφτην Χίος (Πισπιλ.) Μετοχ. γναμμέ-
νος Κρήτ. Νίσυρ. Χίος (Πισπιλ.) — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γνᾶπτω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. κνᾶπτω.
'Ο τύπ. γνᾶφω, τὸ μέσ. γνᾶφομαι καὶ ἡ μετοχ.
γναμμένος καὶ εἰς Σομ. Ἡ μετοχ. γναμμένος
καὶ εἰς Διήγ. παιδιόφρ., στ. 641 (ἐκδ. Wagner, σ. 163).

1) Ξαίνω, λαναρίζω Κύθηρ. 2) Λευκαίνω Κύθηρ.
3) Καθαρίζω ἀπὸ τῶν τριχῶν δέρμα ξύνων ἢ ρίπτων τοῦτο
ἐντὸς διαλύματος ἀσβέστου Κρήτ. Κύθηρ. Χίος. β) Μεταφ.,
ἀπογυμνῶ, ἀφαιρῶ τὰ πάντα Κύθηρ.: Φρ. Τοῦ γναφε καλὰ
τὸ τομάρι (τὸν κατεγύμνωσε) Συνών. φρ. Τὸν ἔγδαρε,
τὸν ἐμάδησε. 4) Βυρσοδεψῶ, κατεργάζομαι δέρμα
Ἀμοργ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κύθηρ. Κύπρ. (Πε-
δουλ. κ.ά.) Μύκ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σάμ. (Ἀρβανίτ. Πύργ.
Σπαθαρ. Τηγάν. κ.ά.) Σίφν. Σύμ. Χάλκ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.)
— Λεξ. Γερμ. Βάιγ. Βλαστ. 336 Δημητρ.: Τὰ γνάφ-φουσι
τὰ τομάρια. Ἐβάλασί τω τὸν ἀσ-σιθ-θὸ μὲ τὸν ἀσβέστη
(ἀσ-σιθός = τὸ βυρσοδεψικὸν φυτὸν κίστος) Κάσ. Ἦναφε
τὴ βροβιά τ' ἀργιού Κρήτ. Σήμερα ἐν Κερκακῇ καὶ ἐν γνά-
φει ὁ ἀρφός μου Κύπρ. Ἔωκα τὲς πέττες μου νὰ μοῦ τὲς
γνάφουν αὐτόθ. || Φρ. Τοῦ γνάφ'ς τοῦ πιτσι; (ἐρωτοῦν οἱ

παῖδες εἰδὸς τι σαύρας λιθοβολοῦντες ταύτην) Σάμ. Θὰ σοῦ
γνάφω τὴν προέα (θὰ σοῦ κατεργασθῶ τὸ δέρμα, θὰ σὲ δει-
ρω) Κάρπ. Συνών. φρ. Θὰ σ' ἀργάσω τὸ τομάρι.
Θὰ τὰ γνάφῃ αὐτός, δὲν εἶναι γιὰ τὰ μπρός (θὰ ἀποθάνῃ
ἐπὶ μελλοθανάτου ἢ βαρέως ἀσθενοῦντος) Μύκ. Τὰ γναφε
(ἀπέθανε) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Σαράδα δὲ δαβακεριὰ εἶχεν ἀμοναχός του
καὶ δὲν τὸν ἐπροφτάνανε κ' ἔγναφε κι ἀπατός του
Κρήτ.

Ἐγάπησα κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς μὴν ξαναπαρεμένη,
πάω ν' ἀγλίξω 'ς τὰ βυζά, βρίσκω προβιὰ γναμμένη
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Διήγ. παιδιόφρ., ἐνθ' ἄν. «κάμνει
λουρία ἔμορφα, γναμμένα μὲ τὴν στύψην». Συνών. ἀργά-
ζω Α2. β) Μεταφ., ἀδυνατίζω, χλωμαίνω, καταρρέω ἐκ
τῆς ἀδυναμίας Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ψαχν.): Ἐγνεφε πὸ τὴν
ἀναφαγιά Κουρ. Τί καλὰ, μοῦ λές, περνάει κοντὰ 'ς τὸν ἄν-
τρα τ'ς, δὲν τὴ λέπ'ς; Αὐτὴ ἔγνεψ'! Ψαχν. 5) Κατεργά-
ζομαι Κύπρ.: Ἀσμ.

Τριάντα μέρες ἔγναφα τὴν πέτραμ μὲ τ' ἀσήμιν
β) Μεταφ., ἐθίζω, καθιστῶ τινα ἐμπειρον, διδάσκω Χίος
(Βροντ. κ.ά.): Γυρεύω νὰ τὸν γνάφω 'ς τὴν παπουτσοσύνη
Χίος. Ἐνας χρόνος εἶναι ποὺ μπῆκε 'ς τὴ ραφτοσύνη κι
ἀκόμη δὲ μπορεῖ νὰ γναφτῇ αὐτόθ. Πρέπει νὰ τὸν γνάφῃς
(= νὰ τὸν φρονιματίσῃς) Βροντ. Παθ. μετοχ. γναμμέ-
νος = ἐμπειρος, ἱκανὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας πᾶσαν ἐργασίαν
Χίος (Πισπιλ.). γ) Ὁ ἔχων καλὴν ἀγωγὴν, ἀνατροφὴν
Χίος (Βροντ.): Φρ. Εἶναι γραμμένος (ἔχει καλὴν ἀγωγὴν).
6) Δέρω, τύπτω, κτυπῶ, κοπανίζω Κρήτ. Χίος.
Πβ. Ἡρώδ. ἀπόσπ. 8.42 «μὴ τί σε... τῇ βακτηρίᾳ κνᾶ-
ψῃ». Συνών. ἀργάζω Γ2.

γνάψη ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γνάψις.

Ὁ καθαρισμὸς τοῦ δέρματος ἀπὸ τῶν τριχῶν.

γνάψιμο τό, Α. Κρήτ. Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. Σύμ. Χίος —
Λεξ. Δημητρ. γνάψιμον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρήμ. γνᾶφω.

1) Ἡ βυρσοδέψις, ἡ κατεργασία τῶν δερμάτων ἐνθ' ἄν.
2) Ἡ λεύκανσις ἐρίων Λεξ. Δημητρ. 3) Ἡ ὑφανσις Λεξ.
Δημητρ.

γνέθισμα τό, ἐνιαχ. γνέθ'σμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω.

Γνέσιμο, τὸ ὅπ. βλ.

γνεθολόγημα τό, Λεξ. Δημητρ. γνεθολόγημα Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνεθολογῶ.

Ἡ περὶ τὸ γνέσιμον ἀσχολία.

γνεθολογῶ Λεξ. Δημητρ. γνεθολογῶ Λεξ. Δημητρ.
γνεθολογῶν Πελοπν. (Βάλτ. Μαργέλ. Παιδεμ. Ποταμ. Πυλ.
Τριφυλ.) νεθολογῶν Πελοπν. (Βούτσα. Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ.
Ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ γνέσιμον, τὴν νῆσιν ἐρίων, βάμ-
βακος κ.τ.τ., ἐνθ' ἄν.: Κάθουμαι καὶ νεθολογῶν κάθε μέρα
καὶ μοῦ περνᾷ ἡ ὥρα Πελοπν. (Γαργαλ.)

γνέθουλα ἡ, ἀμάρτ. ν-νέσουλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ν-νέ-
σουδ-δα Καλαβρ. (Γαλλ. Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω, εἰς τὸ ὅπ. καὶ τύπ. ν-νέθω.

Τὸ ζῶον Ἀράχνη ἢ κοινὴ (Araneus communis) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀραχνιδῶν (Araneidae) ἐνθ' ἀν.: Συνών. ἀζαγιά 4, ἀνυφαντάκος, ἀνυφαντάρης 2, (εἰς λ. ἀνυφαντάρεις 2), *ἀνυφαντάρος, ἀνυφαντῆς 2, πάγκος, σφαλάγγι, ρῶγα, ρωγαλίδα, ρωγαλίνα.

γνέθω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γνέθου βόρ. ιδιώμ. γνέθου Θεσσ. (Ἀνατολ. Συκαμν.) Μακεδον. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Κατάκλ. Σταν. κ.ά.) γνέθου Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) ἰνέθου Στερελλ. (Καρπεν.) γνήθω Κεφαλλ. νέθω πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Νικόπ. Τραπ.) ν-νέθω Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Στερνατ.) Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. Χωρίο Βουν.) νέθου βόρ. ιδιώμ. γνέζω Ἰμα Τσακων. (Χαβουτσ.) νέζω Ἰμα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) ἀνέθω Ἄνδρ. Θήρ. Κύθν. Μέγαρ. Μῆλ. Μύκ. Σέριφ. νέσω Ἀγαθον. νέσουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν.) ἰνέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) ἰν-νέτω Ἀπουλ. (Στερνατ.) ν-νέσω Ἀπουλ. (Κοριλ.) μνέσω Ἀπουλ. μνέτω Ἀπουλ. βνέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) Παρατ. γνιούσα Κύπρ. Ἀόρ. ἔνεσα Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Βούτσ. Δίβρ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) ἦνεσα Σκυρ. ἔν-νεσα Ἀπουλ. Καλαβρ. (Βουν.) ἔανεθα Καλαβρ. ἔνεκα Εὐβ. ἐνέκα Τσακων. Μέλαν.) νέκα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) ὕποτακτ. νά νέου Τσακων. (Μέλαν.) Ἐνεργ. μετοχ. γνέθουντα Καλαβρ. (Μπόβ.) νέθοντα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Παθητ. μετοχ. νεσμένος Εὐβ. (Ψάχν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. νισμένους Ἀλόνν. γνεμένος Ζάκ. — Λεξ. Δημητρ. γνισμένους πολλαχ. βορ. ιδιώμ.

Τὸ ἀρχ. νήθω. Ὁ τύπ. νέθω ἐκ τῶν νέω καὶ νήθω κατὰ σύμφυρ. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,343.

1) Νήθω, κλώθω. Ὡς ἀντικείμενον δέχεται ἢ τὴν πρὸς νήσιν ὕλην, μαλλί, μπαμπάκι, καννάβι κ.τ.τ., ἢ τὸ διὰ τῆς νήσεως ἀποτελεσθέν, σκουλλί, ἀδράχτι κ.τ.τ., ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ὄργανον τῆς νήσεως, ρόκα, ἀδράχτι κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Στερνατ.) Καλαβρ. (Βουν. Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Γνέθω μαλλί - μπαμπάκι - λινάρι κοιν. Ἐγνεσα δυο-τρεις ρόκες μαλλί πολλαχ. Νά νέσουμε τὸ σπάρο νά φκειάξουμε λητάρι (= σχοινί) Πελοπον. (Βούτσ.) Δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο νά κάνη, οὐλο νέθει καὶ ροκιάζει Πελοπον. (Δίβρ.) Τὰ μαλλιά ἀπ' χρειάζονται μέσ' ὅς τοῦ σπίτ', ἢ μαννοῦ τὰ νέθ' (μαννοῦ = γιαγιά) Σκόπ. Ἀπ' τὸ πρῶν νέθου τσαὶ δὲν ἦνεσα οὐτ' ἓνα ἀδράχτι, γιατί τὰ μαλλιά εἶναι μπασμένα (= συμπεπυκνωμένα) Σκυρ. Αὐτὸ τοῦ μαλλί δὲ γνέθιτι Μακεδ. (Σισάν.) Νά νέσω τὴν τουλ'πίτσα μου καὶ νά τὴν ξενέσω Εὐβ. Γνέθει, γνέθει, ἔγνεσε ἓνα κουβαράκι Ἡπ. Γνέθω σὲ μιὰ ὥρα μιὰ τουλούπα μαλλιά Πελοπον. (Τριφυλ.) Οἱ σατέρε νι ἐνέκαί τὰ ρόκα (οἱ κόρες ἔγνεσαν τὴ ρόκα) Τσακων. (Μέλαν.) Ἐνέκα σάμερε τὰ ἔξα (ἔγνεσα σήμερα τὰ ἔρια) αὐτόθ. Ἐβγαίνε ὅς τὸ προαύλιο, ὅς τὴν αὐλή καὶ καθότανε νά γνέση Γ. Ἐπαχτ. εἰς Προπύλ., 1.229. || Παροιμ. φρ. Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ μου ὅρθε ὄρεξη νά γνέσω (εἰρων. ἐπὶ ὀκνηρῶν) Πελοπον. (Μεσσην.) Συνών. φρ. Πότε ἂ δ' λέψ' ἢ καημένη; Τὸ Σάββατο ποὺ σημαίνει. || Παροιμ.

Πέντε μῆνες ἐν' ἀδράχτι, | πότε τό 'νεσε ἢ πλατώνα; (πλατώνα = ἡ ἔχουσα πλατεῖς, εὐρεῖς ὠμούς· ἐπὶ ὀκνηρῶν) Πελοπον. (Ἀρχαδ. κ.ά.)

Νέθει νέθ' ἢ παππαδιά | κι ὁ παππᾶς ξεβράκωτος (ὁμοίως ἐπὶ ὀκνηρῶν) Πελοπον. (Βούτσ.)

Γνέθει τὸ σκουλλί τὸ μῆνα, | τ' ἀποκρόκνυδο τὸ χρόνο

(ὁμοίως ἐπὶ ὀκνηρῶν) Παξ.

Ὅποια τὸ γαμπρὸ τὸν ξέρει, | γνέθει κιόλα χέρι-χέρι (ὁ διὰ τὴν ἀμοιβὴν ἢ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου βέβαιος ἐργάζεται μετὰ πλείονος προθυμίας) Λεξ. Δημητρ.

Ἄντρα, μοῦ ὅθ' οἱ ἀξιάδες, | φέρ' τὰ γένεια σου νά γνέσω

(ἐπὶ ὀκνηρῶν ἢ ἀνοήτων) Ἡπ.

Νέθε, νέθε, ρόκα μου, | κατέβαζ', ἀλακάτη μου! (ἐπὶ ὀκνηρᾶς γυναικὸς) Κύθηρ.

Νέθε, νέθε, ρόκα μου, | στρίβε, στρίβ', ἀδράχτι μου! (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Πελοπον. (Κάμπος Λακων.)

Ἡ καλὴ ἢ νέστρα καὶ μετὰ κουτάλι νέθει (ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν νά ἐργασθῇ εὐκόλως εὐρίσκει τὸν τρόπον) Κύθηρ.

Ἡ καλὴ ἢ κουκυρά μὴ τοῦ πονδάρ' γνέθ' (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Μακεδ. (Ἐράτυρ.)

Γνέσι σύ, ρουκίτσα μ', γνέσι, | πασκαλιά, γιορτὴ δὲν ἔχ' (πρὸς δῆλωσιν συνεχοῦς ἐργασίας) Θεσσ. (Συκαμν.)

Δὲ γνέθ' τ' γούνα τ'ς ἢ ἀλ' ποῦ (ἐπὶ ἀδιαφορίας) Στερελλ. (Ἀχουρ.) || Ἄσμ.

Βλαχούλα-ν-ἐρροβόλαγε-ν-ἀπὸ ψηλὴ ραχούλα μετὰ τὴ ροκούλα νέθοντα, τ' ἀδράχτι τῆς γιομάτο Πελοπον. (Ὀλυμπ.)

Ἐχω κόρη κ' ἔχω πίκρα, | ποῦ θὰ νέθω μέρα νύχτα, ἔχω γιό κ' ἔχω χαρά, | ποῦ θὰ γένω πεθερά αὐτόθ.

Πέρας' ἀπ' τὴν πόρτα τῆς | κ' ἔνεθε τὴ ρόκα τῆς κ' εἶδα τὸ χεράκι τῆς | πῶγνεθε τ' ἀδράχτι τῆς Πελοπον. (Μανιάκ.)

Ἐγνεσ' ἓνα κουβαράκι | ἴσια μ' ἓνα ρεβιθάκι Χίος

Θέλεις ὅς τὴν κούνη βάλι μι, θέλεις ὅς τὴ σαρμανίτσα κι μὴ τοῦ πόδι σ' κούνα μι καὶ μὴ τὰ χέρια γνέθι Μακεδ. (Ἐράτυρ.) 2) Μετὰ χάριτος ἄδω ἢ παίζω ὄργανον ἢ χορεύω Μακεδ. (Βλάστ.) β) Ἡ μετοχ. γνεσμένος, ὁ ἔχων συμμετρικὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ὁ ὠραῖος Μακεδ. (Βλάστ.)

γνέμα τὸ (I) βλ. νῆμα

γνέμα τὸ (II) Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κορσ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μέγαρ. Μεγίστ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπον. (Βάλτ. Γορτυν. Μεσσην. Παιδεμέν. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) Σκυρ. Τῆν. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Κορ., Ἄτακτ. 1,116.289 Βλαστ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γνέμ-μα Κάσ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. γνέμ-μαν Λυκ. (Λυβίσσ.) νέμα Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) Πελοπον. (Γαργαλ. Πυλ. Τριφυλ.) ἔγνεμα Κρήτ. (Σητ.) Σκυρ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ρ. γνεύω, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. νεύω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μα. Ὁ τύπ. ἔγνεμα καὶ εἰς Πεντάτευχ., σ. 426 (ἐκδ. Hesseling), ὁ δὲ τύπ. γνέμα καὶ εἰς Βλάχ. καὶ εἰς Σομ.

1) Νεῦμα, σύνθημα, συμβολικὴ κίνησις τῶν βλεφάρων, τῶν μυῶν τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου μέλους τοῦ σώματος πρὸς δῆλωσιν διαθέσεώς τινος ἐνθ' ἀν.: Τοῦ 'καμα γνέμα, μὰ δὲ μ' ἐκατάλαβε Μῆλ. Μοῦ 'κανε γνέμα καὶ πῆγα Μέγαρ. || Παροιμ. Εἶναι μέσα ὅς τὰ γνέματά του (ἐπὶ ἐνόχου καὶ ὑποκρινομένου ἄγνοιαν) Πελοπον. (Γορτυν.) || Ἄσμ.

Σὺ ποῦ 'κανες τὸν οὐρανό, τὸν κόσμον μ' ἓνα γνέμα, δῶσ' μου τσ' ἐμένα λοῖσμό, δῶσ' μου τσ' ἐμένα πνέμα Σκυρ.

